

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.II.20.093/2025/12/I.

A felperes: Felperes1

(cím2)

A felperes képviselője: Dr. Fekete és Társai Ügyvédi Iroda; dr. Fekete Zoltán ügyvéd

(cím5)

Az alperes: Alperes1

(cím1)

Az alperes képviselője: Dr. Varga Ügyvédi Iroda; dr. Varga Balázs ügyvéd

(cím4)

Az ügy tárgya: személyiségi jogsértés megállapítása és jogkövetkezményei,
sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék

9.P.20.193/2024/33.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 34. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja. Megállapítja, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét azzal, hogy 2024. március 18. napjától 2024. június 17. napjáig a kiadásában megjelenő <https://internetesoldal1> internetes oldalon „A pártlos Felperes1 is részt vett egy idős nő kisemmizésében” címmel megjelent cikkben a felperesről az alábbi valótlan tényeket híresztelte:

- 1) „A pártlos Felperes1 is részt vett egy idős nő kisemmizésében”
- 2) „...több olyan adásvételi szerződést készített, amely jelentős kárt okozott az ingatlanok tulajdonosainak”
- 3) „...az ő közreműködésével tettek ki saját házából egy idős asszonyt.”
- 4) Lakásmaffia típusú „...adásvételi szerződések egyikén a pártlos Felperes1 neve és ügyvédi pecsétje szerepel.”
- 5) „Számtalan a Felperes1 készítette azt a szerződést, és így járt el velük szemben is, mint velem...aki aztán megvette Felperes1 közreműködésével a lakást és beköltözött, őket meg kirakta.”

Az alperest eltiltja a további jogsértéstől.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon adjon elégtételt a felperesnek írt levélben az alábbi tartalommal:

„A <https://internetesoldal1> internetes oldalon »A pártlos Felperes1 is részt vett egy idős nő kisemmizésében« címmel megjelent cikkben 2024. március 18. napjától 2024. június 17. napjáig valótlanul híreszteltük Felperes1-ről, hogy

- 1) »A pártlos Felperes1 is részt vett egy idős nő kisemmizésében«
- 2) »...több olyan adásvételi szerződést készített, amely jelentős kárt okozott az ingatlanok tulajdonosainak«
- 3) »...az ő közreműködésével tettek ki saját házából egy idős asszonyt.«
- 4) Lakásmaffia típusú »...adásvételi szerződések egyikén a pártlos Felperes1 neve és ügyvédi pecsétje szerepel.«
- 5) »Számtalan a Felperes1 készítette azt a szerződést, és így járt el velük szemben is, mint velem...aki aztán megvette Felperes1 közreműködésével a lakást és beköltözött, őket meg kirakta.«

A valótlan állítások híresztelésért bocsánatot kérünk.”

Kötelezi az alperest, hogy felperesnek írt levelet 15 napon belül tegye közzé a közzétételtől számított 3 (három) hónapig a <https://internetesoldal1.internetesoldalon> a hírek rovatban „A pártlos Felperes1 is részt vett egy idős nő kisemmizésében” címmel megjelent cikkel azonos betűméretben.

Kötelezi az alperest, 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000,- (háromszázezer) Ft-ot.

A felperes által az elsőfokú ítéletben írt módon az állam javára fizetendő illeték összegét 70.200,- (hetvenezer-kettőszáz) Ft-ra leszállítja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, fizessen meg az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül 181.800,- (száznolcvanegyezer-nyolcszáz) Ft feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az eljárási illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni a jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adószámát vagy adóazonosító jelét.

Kötelezi az alperest, 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 48.205,- (negyvennyolcezer-kettőszázöt) Ft elsőfokú és 13.710,- (tizenháromezer-hétszáztíz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, fizessen meg az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül 95.040,- (kilencvenötezer-negyven) Ft, az alperest, hogy ugyanezen határidő belül fizessen meg 168.960,- (százhatvannyolcezer-kilencszázhatvan) Ft feljegyzett másodfokú eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az eljárási illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni a jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adószámát vagy adóazonosító jelét.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes ismert politikus, közszereplő, aki a politikai pályafutását megelőzően hosszú időn keresztül ügyvédként tevékenykedett, 2018. és 2022. között országgyűlési képviselő volt. A internetesoldal1 internetes sajtótermék üzemeltetését 2016. július 1. napjától 2020. június 30. napjáig a eljárást segítő1 látta el, 2020. augusztus 3. napjától kezdődően az alperes lett az internetes hírportál kiadója. A cég1Zrt. üzemeltetésében álló internetesoldal1 hírportálon 2019. március 11. napján „A pártlos Felperes1 is részt vett egy idős nő kisemmizésében” címmel jelent meg egy írás, ami az hírportal2 azonos tartalmú cikkére hivatkozva közölte, hogy a felperes, mint „a párt1 parlamenti képviselője korábban ügyvédként dolgozott, és több olyan adásvételi szerződést készített, amely jelentős kárt okozott az ingatlanok tulajdonosainak”. A cikk utalt arra, hogy „Az tv csatorna1 műsor neve1 című műsora be is mutatott olyan dokumentumokat, amelyeken a felperes, az egykori ügyvéd pecsétje és aláírása is szerepel. Többek között az ő közreműködésével tettek ki saját házából egy idős asszonyt.” A cikk szövegébe ágyazva megtekinthető műsorra úgy hivatkozott, hogy az a lakásmaffia rendszerváltás utáni tevékenységét, működését dolgozta fel. Idézte a műsorból, hogy „A bűnözőkből, közjegyzőkből, földhivatali dolgozókból és ügyvédekből álló lakásmaffia tevékenységének rengeteg áldozata volt. Sokakat öngyilkosságba kergettek, rengetegen pedig földönfutók lettek. A bűnszervezet ma is létezik, csak a módszerek változtak.” „A tévécsatorna stábja most talált egy 2000-ben kötött problémás adásvételi szerződést, amelyen a pártlos Felperes1 neve és ügyvédi pecsétje szerepel.” A cikk annak boncolgatása során, hogy a felperesnek köze lehet-e a lakásmaffiához, bemutatta az ingatlanmaffia egyik áldozatának a történetét, aki úgy nyilatkozott, hogy „Szintén Felperes1 készítette azt a szerződést, és így járt el velük szemben is, mint velem. Náluk úgy volt, hogy a fia, vagy ki, a kocsmában ismerkedett meg egy cigány emberrel, aki aztán megvetette Felperes1 közreműködésével a lakást és beköltözött, őket meg kirakta. A nagymamát rakta ki.” A cikk azzal zárul, hogy a televízió műsor stábja kereste a felperest, de sem személyesen, sem telefonon nem sikerült elérni a politikust. A felperes a 2019. április 8. napján kelt levelében sajtóhelyreigazítást kért a internetesoldal1 Szerkesztőségétől, mely kérelmének nem tettek eleget, arra a felperes választ nem kapott.

[2] A felperes a megváltoztatott keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal a magatartásával, hogy a 2019. március 11. napján 07:59 perckor a internetesoldal1 című internetes sajtótermékben (www.internetesoldal1 online hírportál) megjelent „A pártlos Felperes1 is részt vett egy idős nő kisemmizésében” című cikk hozzáférhetővé tételét fenntartotta azután is, hogy a kiadói pozíciót átvette és valótlannul híresztelte, hogy

1. „A pártlos Felperes1 is részt vett egy idős nő kisemmizésében.”
2. „Felperes1 több olyan adásvételi szerződést készített, amely jelentős kárt okozott az ingatlanok tulajdonosainak.”
3. „Felperes1 közreműködésével tettek ki saját házából egy idős asszonyt.”
4. „lakásmaffia típusú adásvételi szerződések egyikén Felperes1 neve és ügyvédi pecsétje szerepelt”

5. „szintén Felperes1 készítette azt a szerződést, és így járt el velük szemben is, mint velem, megvette Felperes1 közreműködésével a lakást és beköltözött, őket meg kirakta”.

[3] A felperes kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest megfelelő elégtétel adására bocsánatkérő levél formájában, azt az alperes tegye közzé az általa üzemeltetett internetesoldall internetes felületen olyan időintervallumban, amely ideig a perbeli cikk is hozzáférhető volt. A felperes kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1.500.000,- Ft sérelemdíj és ezen összeg után 2020. augusztus 3. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

[4] Előadta, hogy a internetesoldal1 című internetes sajtótermékben 2019. március 11. napján megjelent sérelmezett cikk címében és utána a cikk tartalmában az a valótlan tényállítás szerepelt, hogy a felperes a politikai pályáját megelőzően ügyvédként tevékenykedett, és ügyvédként a lakásmaffia tagja volt, lakásmaffia jellegű szerződések megkötésében működött közre, tehát bűncselekményeket követett el, segítségével emberek vesztették el az otthonukat, vagy jelentős kárt szenvedtek el. Ezeket a bűncselekményeket nem követte el, soha senki nem kötötte őt össze ilyen tevékenységgel, soha nem indult vele szemben büntetőeljárás, még tanúként sem hallgatták ki. A cikket kifejezetten a személye elleni lejárató szándékkal tették közzé. A cikk tényállításai nem a politikai közszereplésével álltak összefüggésben, hanem a korábbi, ügyvédként kifejtett szakmai tevékenységét támadták a felperes közéleti tevékenységének hiteltelenítése céljából. A cikk közzététele egy lejárató kampánysorozatba illeszkedett bele. A internetesoldal1 impresszuma szerint a keresetlevél benyújtásának időpontjában és azóta is az alperes az internetes sajtótermék kiadója. A személyiségvédelem objektív eszközeit így csak az alperessel szemben tudja érvényesíteni. Nincs jelentősége annak, hogy az alperes a sérelmezett cikk megjelenésekor még nem volt az internetes sajtótermék kiadója, így ebben az időpontban szerkesztői felelőssége sem állt fenn. Az alperes abban az 5 éves időszakban, amikor a cikk a honlapon elérhető volt, átvette a honlap üzemeltetését, kiadóként lépett fel és a korábban feltöltött tartalmakat nem törölte le, azok továbbra is elérhetők maradtak. A felperes érvelése szerint mindaddig, amíg a sérelmezett cikk a honlapon megtalálható volt, addig az alperes a kiadóvá válását követően a valótlan tényállítások híresztelésével maga is megvalósította a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogának megsértését, mert a cikk bárki számára korlátlanul hozzáférhető volt. A keresetlevél benyújtásának időpontjában az alperes felelt az internetes sajtótermék közzétett tartalmáért, így az alperesnek felelnie kell az általa üzemeltetett honlapon elérhető, személyiségi jogot sértő cikk tartalmáért. A sérelemdíj összege tekintetében a felperes arra hivatkozott, hogy súlyos jogsértés történt. A cikk hosszú időn keresztül, 5 évig volt elérhető a hírportálon és az abban írt valótlan tényállítások a mai napig ismertek, éreztetik a hatásukat a felperes társadalmi megítélésében.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsődleges alaki védekezésében hivatkozott a passzív perbeli legitimációjának hiányára. Előadta, hogy 2019. március 11. napján, a sérelmezett cikk közzétételének időpontjában még nem ő volt a sajtótermék kiadója, így a cikk megjelenésekor azzal kapcsolatban szerkesztői döntést sem hozhatott, nem ő sértette meg a felperes személyiségi jogait. A honlap a eljárást segítő1 tulajdonát képezte, a eljárást segítő2 vált a internetesoldal1 hírportál üzemeltetőjévé 2016. július 1. napjától. Az alperes 2019. december 1. napjától vette át az internetes portál működtetését. A portál üzemeltetésének átvételét követően a portál archívumában változtatást nem eszközölt. Mivel nem ő tette közzé a sérelmezett cikket, a közzététel időpontjában

szerkesztői felelősség, így polgári jogi felelősség sem terhelte. Az alperes hangsúlyozta, hogy a keresetlevél kézbesítését követően haladéktalanul eltávolította az archívumból a per tárgyát képező cikket, az a honlapon már nem hozzáférhető. Az alperes azzal is érvelt, hogy a sérelmezett közlés tartalmilag nem valósított meg személyiségi jogsértést, mert a felperes, mint közszereplő túrni volt köteles a vele szemben közzétett kritikai megjegyzéseket, az egyéb szakmai tevékenységének bírálatát. Az alperes az igényelt sérelemdíj összegét is eltúlzottnak tartotta. Utalt arra, hogy egyszeri közlésről volt szó, és a felperes 5 éven keresztül semmit nem tett annak érdekében, hogy a cikk lekerüljön a honlapról, ezzel tulajdonképpen hozzájárult ahhoz, hogy a cikk ilyen sokáig hozzáférhető maradjon. Az alperes amint tudomást szerzett a felperes sérelméről, haladéktalanul intézkedett a cikk eltávolítása iránt a honlapról.

[6] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 247.650,- Ft perköltséget, az állam javára 234.000,- Ft feljegyzett eljárási illetéket.

[7] Az elsőfokú bíróság a nem vitatott tényállítások rögzítése mellett mindenekelőtt a passzív perbeli legitimációt vizsgálta, azt, hogy a felperes a perbe vitt igényét érvényesíthette-e az alperessel szemben. Kifejtette, hogy a sérelmezett cikk megjelenésétől a keresetlevél benyújtásának időpontjáig eltelt majdnem 5 év alatt megváltozott a internetesoldal1 internetes sajtótermék tulajdonosának, kiadójának és felelős szerkesztőjének a személye is. A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapította, hogy 2019. március 11. napján a eljárást segítő1 (cég1Zrt.) volt a internetesoldal1 internetes hírportál kiadója, amit az impresszum is helytállóan tartalmazott. Önkormányzat1, mint az internetes portál tulajdonosa közbeszerzési eljárás alapján 2020. augusztus 3. napján kötött vállalkozási szerződést az alperessel, aki ezen időponttól minősül az internetes sajtótermék kiadójának. Az alperes nem minősül a cég1Zrt. jogutódjának, tőle független gazdasági társaság. A cég1Zrt. a mai napig működik, és vele szemben az igény érvényesíthető.

[8] A törvényszék a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 1. § 2. és 6. pontja szerint rögzítette a médiaszolgáltató és a sajtótermék fogalmát, kifejtve, hogy a szerkesztői felelősség a médiatartalom kiválasztása és összeállítása során megvalósuló tényleges ellenőrzésért való felelősséget jelenti, és nem eredményez szükségszerűen jogi felelősséget a sajtótermék tekintetében. A Személyiségvédelem a polgári jogban című kiadványt alapul véve azzal érvelt, hogy a sajtótermékként való nyilvántartásba vétel megtörténének kizárólag sajtóhelyreigazítási perben van jelentősége. Személyiségvédelmi intézkedést azzal szemben lehet alkalmazni, akinek a magatartása okozta a jogsérelmet, vagy aki magatartásával ebben közrehatott.

[9] Valamely sajtótermékben elkövetettnek állított személyiségi jogsértés esetén a jogsértést állító fél jogszerűen indíthat pert az internetes újság impresszumában kiadóként megjelölt létező jogi személy ellen, ugyanis a magát kiadónak tartó jogi személy nyilvánvalóan közrehatott abban, hogy a keresettel támadott cikk megjelenjen. A felperes a keresetében sérelmezett cikk megjelentetése miatt tehát a cég1Zrt.-vel szemben tudott volna személyiségi jogi pert indítani. A Pécsi Ítéltábla Pf.VI.20.776/2012/5., a Debreceni Ítéltábla Pf. 20.128/2019/4. és a Kúria Pfv.IV.21.140/2015/4. számú döntéseire hivatkozással kifejtette, a tárhelyszolgáltató a közreműködése útján hozzáférhetővé vált, személyiségi jogot

sértő tartalomért tartozik helytállni. Ebben az esetben azt kell vizsgálni, hogy amikor a közvetítő szolgáltató tudomást szerzett a sérelemről, milyen lépéseket tett, eltávolította-e például a sértő tartalmat

[10] A felperes a per alperesével szemben személyiségi jogvédelmet nem az alperes által kifejezett gondolati tartalom miatt kért, nem a cikk közzétételét kifogásolta, hanem arra hivatkozott, hogy az alperes azzal a magatartásával sértette meg a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, hogy az internetes sajtótermék átvételét követően a sérelmezett cikket nem távolította el a honlapról, így az továbbra is bárki számára hozzáférhető maradt. A jóhírnév megsértésének külön nevesített törvényi esetei közül nem illik az alperes magatartására a valótlan tény állítása és a valós tények hamis színben való feltüntetése. A híresztelés valaminek, mint hírnek széles körben mások számára való továbbadása, másokkal való közlése (BDT2012.2742), ami aktív és tudatos magatartást feltételez, vagyis a jogot sértőnek a tudata át kell, hogy fogja a jogsértő tényállítást, illetve véleménynyilvánítást, és azt kommunikatív módon saját tudattartalomként kell a nyilvánossággal megosztania. Az nem volt elvárható az alperestől, mint a honlap üzemeltetőjétől, hogy az internetes sajtótermék archívumát és valamennyi közzétett tartalmat átvizsgálja abból a szempontból, hogy abban személyiségi jogot sértő cikkek fellelhetők-e. Az viszont mindenképpen elvárható volt az alperestől, hogy ha tudomást szerez arról, hogy jogsértő tartalom került az általa üzemeltetett honlapra, azt mihamarabb eltávolítsa. Ha nem törli, azzal kifejezésre juttatja, hogy egyetért a jogsértő tartalommal. Az alperes a személyiségi jogi jogsértést azáltal valósította volna meg, ha haladéktalanul nem távolítja el a felperes által kifogásolt, őt sértő tartalmat a honlapról (Pécsi Ítéltábla Pf.VI.20.776/2012/5. szám; BDT2013.2904.). Az alperes azonban a keresetlevél kézbesítését követően haladéktalanul intézkedett a felperes által sérelmezett cikk eltávolítása iránt a honlapról, így a valótlan tény híresztelését sem valósította meg. Nem állapítható meg, hogy az alperes megsértette volna a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, ezért a személyiségvédelem objektív szankciói nem alkalmazhatók az alperessel szemben. Személyiségi jogsértés hiányában pedig az alperes nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére sem.

[11] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú határozat megváltoztatására, az alperes kereseti kérelemnek megfelelő marasztalására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette tájékoztatási kötelezettségét. Ha nem jó alperest perelt, az a bíróság részéről olyan hivatalból figyelembe veendő tény, amelyről a feleket tájékoztatnia kell. Ha nem a jogszabályban meghatározott személy ellen indította meg a pert, és az elsőfokú bíróság az eljárást megszünteti, akkor a bíróság álláspontja szerint megfelelő alperest perelhetne volna a perindítás hatályának fennmaradásával.

[12] Álláspontja szerint az ítélet a internetesoldall kiadói személyeinek ismertetését zavarosan, érthetetlenül, iratellenesen mutatta be, a kereseti kérelmek alapján nem elemezte ki azt, hogy mely kereseti kérelmet kivel szemben terjeszthette elő. Az alperes kiadói tevékenységének ideje alatt a változatlan sajtótermék folyamatosan fenntartotta a híresztelést, így értelmetlen a jogsértéstől való eltiltást kérni a korábbi kiadóval szemben. A korábbi kiadó ugyan szövegezhette volna bocsánatkérő levelet, de ezt a perbeli internetes oldalon már nem tehette volna közzé, mert nem diszponál a sajtótermék felett. Sérelemdíj igényét pedig joga volt azzal szemben előterjeszteni, akinek kiadói ideje alatt a cikk mindenki számára elérhető volt. Az elsőfokú bíróság érvelése minden elemében ellentmond a kiadó objektív

felelősségének, annak, hogy a változatlan sajtótermék, változatlan szerkesztőség által elkövetett jogsértések vonatkozásában ne felelne az a kiadó, akinek sajtótermékében a napi tartalom tekintetében fenntart egy ilyen cikket. A felperes utalt arra, hogy a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság tájékoztatása szerint 2019. március 11. napján a internetesoldal1 Kft. volt a kiadó. Kérdéses, hogy a közhiteles nyilvántartás tartalmát a megkeresett társaság ügyvédje általi adatszolgáltatás megdöntheti-e. A kiadónak azért van objektív felelőssége, mert nem a kiadó szerkeszti a sajtóterméket, nem ő dönt arról, hogy milyen cikkeket jelentetnek meg a sajtótermékben, azt az internetes felületű sajtótermékben mennyi ideig tartják fenn, hanem a szerkesztőség. A kiadónak nem kell ismernie a sajtótermékek tartalmát a kiadói ideje alatt. A kiadó objektíve felel azért, amit a szerkesztőség jogellenes módon tesz szerkesztői szabadsága körében. Valótlan az elsőfokú bíróság azon állítása, hogy a sérelmezett cikk megjelenésétől kezdve a sajtótermék minden tekintetben megváltozott. Ugyanarról a sajtótermékről beszélünk, amely miatt érdektelen, hogy a tulajdonos, a kiadó, vagy a felelős szerkesztő megváltozott-e, mert a szerkesztőség egy, és egységesen felel mindazért a tartalomért, amely a sajtótermék internetes felületén folyamatosan megtalálható. A törvényszék által ismertetett jogszabályhely a szerkesztőség szerkesztői tartalomért való felelősségről szól, ez azonban nem vonatkozik a kiadói felelősségre, az elsőfokú bíróság keveri a szerkesztőséget a kiadóval. Azt az alperes nem bizonyította, hogy a perbeli cikk a internetesoldal1 archívumában szerepelt. Ezért megalapozatlan az erre épített bírósági érvelés. Az ítélet indokolása nem tartalmazza, hogy az alperes mikor szerzett tudomást arról, hogy a felperes személyét sértő cikk megtalálható az általa kiadott internetes sajtófelületen, és az sem szerepel az ítéletben, hogy mikor távolította el az alperes a perbeli cikket. Az alperes 2024. március 18-án ismerte meg a keresetlevelet, ellenkérelmet nem terjesztett elő, a bírósági meghagyást követően ellentmondással élt. Nem mellékelte azt a bizonyító erővel bíró okiratot, mely szerint eltávolította volna és mikor a perbeli cikket, tehát a cikk 2024. június végéig biztosan megtalálható volt az alperes által kiadott online internetes felületen. A bíróság a bizonyítékok értékelése nélkül állapította meg azt, hogy az alperes haladéktalanul eltávolította a sérelmezett cikket az általa kiadott sajtótermékből. A felperes álláspontja szerint az internetes felületeken megvalósuló személyiségi jogsértés sokkal súlyosabb, mint a nyomtatott sajtóban megjelentek. Az alperes több mint öt éven át tartotta fenn a kiadott sajtótermékben a személyiségi jogait sértő cikket, melynek megismeréséhez még látogatni sem kellett az oldalt, elég volt bárkinek a felperes nevét beírnia a Google keresőjébe. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntések jelen ügyre nem alkalmazhatók, az eltérő tényállás és jogi érvelés miatt. Egyébiránt több bírósági ítélet született már abban a tárgyban, hogy a közszereplőkkel, politikusokkal, közhatalmat gyakorló személyekkel kapcsolatos információkat felkutató személyek kiemelt felelősséggel tartoznak azért is, hogy ne vezessék félre az olvasóközönséget, általuk a való tények ne kerüljenek hamis színben feltüntetésre.

[13] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a felperes megalapozatlanul hivatkozott eljárási szabálysértésre, az alperesnek nem is volt az eljárás megszüntetésre irányuló kérelme. A felperes több kereseti kérelemből álló keresethalmazatot terjesztett elő, amelyek közül több ügy is elbírálható volt, hogy az alperes nem is volt kiadója a sajtóterméknek a sérelmezett közlés megjelenésekor. Az ügyben nem volt hivatalból figyelembe veendő tény, a jogi képviselővel eljáró, szakvizsgázott jogász felperest a bíróságnak nem kellett tájékoztatnia az ellenkérelemben hivatkozott tényekről. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a sérelmezett közlés megjelenésekor a cég1Zrt. volt a kiadó, azt nem kellett az indokolásban részletesen kibontani, hogy mikortól és meddig, de egyébként ezt a peradatokból megállapítható. A bíróságnak nem feladata annak elemzése, hogy melyik kereseti kérelmet kivel szemben kell a felperesnek előterjesztenie. A bíróság a felperes által előterjesztett igényekről dönt. Valóban volt olyan

kereseti kérelme a felperesnek, amely a korábbi kiadóval szemben nem lett volna előterjeszthető, azonban a híresztelés tényét az alperes vonatkozásában vizsgálni kellett, és ez nem bizonyult alaposnak. A korábbi kiadó bocsánatkérő levele a honlapon nem lett volna közzé tehető, de a felperes az elégtételadás módját megválaszthatta. Az nem érthető, mire alapozza a felperes, hogy az alperes által csatolt okiratok nem tudták megdönteni az NMHH nyilvántartásban rögzítetteket. A felperes irattellenesen állítja, hogy a szerkesztőség ne változott volna, 2019. március 11. napján egy alperestől különböző gazdasági társaság működtette a honlapot, ekkor jelent meg a cikk és a felperes ezen szerkesztőségnek írt levelet. Ezen szerkesztőség nem volt azonos az alperesi cég által működtetett szerkesztőséggel. Az alperes a kereset hatására eltávolította a cikket, miért ne távolíthatta volna el korábban is, ha a felperes megfelelő időben közli az alperessel, hogy a cikk részére sérelmes. Az alperes az eljárás során egy nem magyarországi archiváló szervezet egykorú mentésére hivatkozott, melyben megjelent az oldal tartalma az impresszum tekintetében. Ez a lehetőség a felperes részére is fennállt. Az impresszumban a cég Zrt. szerepelt, amely összhangban van a megkeresett társaság adatszolgáltatásával. Az alperes fenntartotta azon érvelését, hogy objektív felelőssége nem áll fenn a sérelemdíj tekintetében előterjesztett kereseti kérelmekhez kapcsolódóan, a kereseti kérelmek tekintetében az alperes csak a híresztelésért és nem a megjelentetésért lenne felelősségre vonható, amelynek jogkövetkezménye a kereseti kérelmek tekintetében a sérelemdíj volna, amelyben az objektív felelősség nem foghat helyt. A felperes által citált NMHH tájékoztató a jogi felelősséget a kiadóra telepíti, tehát a kiadó személynek változását vizsgálnia kellett a bíróságnak az alperes érvei alapján. Az alperes az ellenkérelem, ellentmondás előterjesztésekor már igazolta a cikk eltávolítását, legkésőbb 2024. április 25-én a cikk már nem volt fellelhető. Arra nincs adat, hogy hányan voltak kíváncsiak a felperes nevére, és keresték fel az alperes által működtetett oldalt. A felperesnek évekig nem volt fontos, hogy keresetet indítson. A felperes által adott érvelés gyakorlatilag arra vezetne, hogy egy önkormányzati domain címen működő honlap mindenkor üzemeltetője feltétlen és objektív felelősséggel tartozna azon korábbi közlésekért, amelyeket pályázata és kiadóvá válása előtt keletkeztek, és amelyekről nem tudott, nem is tudhatott, és nem is kellett tudnia. Jelenleg nincs olyan eszköz, amellyel egy több tízezer cikkkel rendelkező honlapon szereplő valamennyi cikkben megtalálható valamennyi tényállítást, véleményt a tényekkel és a hatályos jogi adatbázisokkal összevetve egyáltalán közelíthetőleg megtekinthető lenne, mely közléseket lehet eltávolításra javasolni.

[14] A felperes a másodfokú eljárás során jogi érvelését azzal egészítette ki, hogy a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéleteiből egyértelműen kiderült, hogy az az anyag, amiből az alperes a cikket írta, valótlan tényállításokat tartalmaz. Ezért az, hogy az alperes valótlan tényeket állított róla, ítélt dolog. A 25 éves szakmai gyakorlatára figyelemmel megfogalmazott, rendkívül sértő, durván valótlan állítások tűrésére akkor sem köteles, ha közszereplő. Közel 40 sérelmes cikk jelent meg vele kapcsolatban, hektikus a gyakorlat, főleg a közszereplőket illetően, hogy az igények mennyire megalapozottak, ezért lépésről-lépésre haladt előre, nem volt tőle elvárható, hogy ilyen tömegű igényt egyidejűleg és egyszerre érvényesítsen. Hangsúlyozta, hogy a törlés időpontját, annak haladéktalanságát az alperes egyáltalán nem igazolta. Ennek bizonyítására az alperes által másodfokú eljárásban csatolt, ellenőrizhetetlen, manipulálható táblázat alkalmatlan. Utalt arra, hogy alperes a 2024. június 17. napi ellentmondásában közölte, hogy a sajtótermék oldalán már nem lelhető fel a cikk, a felperes ezt a napot tudja elfogadni a cikk törlése tényleges napjaként. Ebből pedig az következik, hogy a cikk az alperes tudomásszerzését követő három hónapig még elérhető volt, ez semmiképpen nem feleltethető meg a haladéktalan törlésnek. Ellenkező értelmezés oda vezetne, hogy három hónapig jogkövetkezmény nélkül lenne híresztelhető a valótlan tényállítás. Álláspontja szerint a jelen per hasonlóképpen bírálendő el, mint ha egy

vagyonjogi perben egy, a felperesnek tartozó cég azzal érvelne, hogy időközben nála tulajdonosváltás történt és ezért nem tartozik. A jelen perben a kiadó az alperes, ugyanazon elérhetőségeken, domain néven, felületen működteti azt a portált, ami hat éve híresztel róla valótlan tényállításokat.

[15] Az alperes az ítéltábla általi bizonyítás-kiegészítés keretében az elsőfokú eljárásban az ellenkérelem A/3 alatti mellékleteként csatolt naplófájlhoz, kimutatáshoz hasonló adattartalmú iratot csatolt. Álláspontja szerint ebből megállapítható, hogy a felperes nevét tartalmazó cikk 2024. április 24. napján nem volt megtalálható az alperes rendszerében. Ennél pontosabban az eltávolítás időpontja utólag nem rekonstruálható. Az ellentmondás idejére a cikk eltávolításra került. A becsatolt táblázat értelmezhető, abból az látszik, hogy a kérdéses állomány a szerveren nem található. Így ebből az következik, hogy a perbeli cikket a világháló felé közvetíteni sem lehet a törlést követően. Ha a felperes arra hivatkozik, hogy ennek ellenére a cikk az interneten elérhető volt, ezt ténytanúsítvánnyal, vagy más módon neki kellene igazolnia. Maga a híresztelés, ami tényszerűen megtörténhetett volna, csak akkor lenne megállapítható, ha az alperes a tudomásszerzést követő legkorábbi időpontban a cikket nem törli, nem távolítja el. Amíg az alperes nem szerzett tudomást az állított jogsértésről, addig nincs objektív felelőssége a nem ismert, csak feltételezhető jogsértésért, hiszen nincs olyan kötelessége sem, hogy a kiadó személyének változásakor a teljes archívumot ilyen szempontból áttekintse. A felperes sajtó-helyreigazítási kérelme olyan szerkesztőséghez került benyújtásra, amely nem azonos az alperesi gazdasági társasággal. Az alperes a tudomásszerzés után azonnal eltávolította a perbeli újságcikket, erre tekintettel helytálló a kereseti kérelmet elutasító elsőfokú ítélet.

[16] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy az alperes a keresetlevél kézbesítésekor, 2024. március 18. napján szerzett tudomást arról, hogy a perbeli cikk valótlan állításokat híresztel. A cikket a tudomásszerzést követően csak az elsőfokú bíróság 9.P.20.078/2024/4. számú bírósági meghagyásával szemben előterjesztett ellentmondás és az ellenkérelem előterjesztésének időpontjában, 2024. június 17. napján törölte. A megjelent cikk egy lejárató kampány részeként alkalmas volt a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. A felperest politikus társak, rendezvényen résztvevők szembesítették a cikk tartalmával, folyamatos magyarázkodásra kényszerült, negatív hangvételű kommenteket kapott, ezek a felperest megviselték. A lejárató kampány- így a perbeli cikk – negatív hatásai a keresetlevél benyújtásakor is még érezhetőek voltak a felperes számára.

[17] Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítéletet az érdemi felülbírált alkalmas, a felperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos:

[18] Az elsődleges fellebbezési kérelem alaptalan, a felperes által hivatkozott okból az elsőfokú ítélet nem jogszabálysértő, a hatályon kívül helyezésre nem ad alapot.

[19] Az ítéltábla a felperes által hivatkozott passzív perbeli legitimáció hiánya, mint lehetséges eljárás megszüntetési ok körében rögzíti, hogy a szerkesztői és a kiadói felelősség nem a valótlan tényállításokért, vagy a valótlan tények híresztelésért való felelősség tartalmában különbözik egymástól, hanem az érvényesíthető igényeket és az érvényesített igény kötelezettjének személyét illetően. Az Smtv. 12.§-a szerinti sajtó-

helyreigazítási igény kötelezettje polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) bekezdése alapján lehet olyan entitás is – a sajtótermék szerkesztősége – amely csak a sajtó-helyreigazítási perben rendelkezik jogalanyisággal. A személyiségi jogi per alanya csak a polgári jog szabályai szerint jogalanyisággal rendelkező természetes vagy jogi személy lehet. Az Smtv. 1.§ 1. és 2. pontjából, valamint a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény 1. § (1) bekezdéséből következően a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) szabályozására alapított személyiségi jogsértés jogkövetkezményeinek alkalmazására irányuló perben a kiadó is felel a valótlan tartalomért, a valótlan tény állításáért vagy a valótlan tényállítás híreszteléséért. A szerkesztőség felelőssége csak a sajtó-helyreigazítási perben értelmezhető figyelemmel arra is, hogy a szerkesztőség az ilyen pert meghaladóan jogképességgel nem is rendelkezik, ebből következően nem is perelhető (Kúria Pfv.21.262/2013/7., Pfv.21.810/2011/4.). A Pp. hivatkozott 496. § (1) bekezdése meghatározza, hogy a sajtó-helyreigazítás iránti pert a felperesnek kivel szemben kell megindítania, ezzel szemben a személyiségi jog megsértése miatt indított per vonatkozásában jogszabály nem határozza meg, hogy a személyiségi jogot sértőnek vélt cselekmény miatt kit kell a jogosultnak perelnie. A felperes tehát tévesen hivatkozott a Pp. 240.§ (1) bekezdés a) pontjának [a Pp. 176. § (2) bekezdés b) pontja okán] alkalmazhatóságára jelen esetben. A passzív perbeli legitimáció hiánya nem az eljárás megszüntetését, hanem a kereset ítélettel történő elutasítását eredményezi.

[20] Az ítéltábla hivatalból sem észlelt olyan okot, amely az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére vezethetett volna, ezért az elsőfokú ítéletet érdemben bírálta felül.

[21] Az alperes a jelen perben azt egyáltalán nem vitatta, hogy jelenleg ne lenne a sajtótermék kiadója, mint ahogy azt sem, hogy a perbeli cikk az internetes felületen azt követően is elérhető volt, hogy kiadóvá vált. Nem vitatta azt sem, hogy a keresetben sérelmezett cikkrészletek tényállítások. Ebből következően a híresztelésért való felelősség körében csak annak volt jelentősége, hogy amikor a felperes először jelezte a jogsértést az alperes felé, az alperes már kiadó volt-e. Ennek keretén belül volt értékelendő az is, hogy a felperes által hivatkozott sajtó-helyreigazítási kérelemről az alperesnek tudomással kellett-e bírnia, az alperes a jogsértésről először mikor értesült.

[22] A törvényszék a tényállást hiányosan állapította meg: az elsőfokú ítélet tényállásában nem szerepel, hogy az alperes a megváltoztatott kereseti kérelem alapjául szolgáló valótlan tények híreszteléséről, a felperes ezzel kapcsolatos, a perben is érvényesített igényéről mikor szerzett tudomást és mikor törölte a perbeli cikket. Az ezzel kapcsolatos megállapításai csak az ítélet jogi indokolásában szerepelnek. Az elsőfokú bíróság tévesen kétely nélkül fogadta el a sérelmezett cikk törlési időpontjaként az alperes által csatolt, teljes bizonyító erejű magánokiratnak nem minősülő, az alperes saját előadását tartalmazó iratot. A peradatokból téves jogi következtetést levonva téves döntést hozott, amikor az alperes általi valótlan tény híresztelésére, mint tényállításra alapított, a jóhírnév megsértésének megállapítására, a jogsértéstől való eltiltásra, elégtétel adására irányuló keresetet elutasította, és téves a sérelemdíj igényt teljeskörűen elutasító döntése is.

[23] Az elsőfokú ítélet indokolása a fellebbezésben írtak szerint nem következetes, ellentmondásos: egyrészt nem határolja el a valótlan tény állítását (a cikk megjelentetését) és a valótlan tényállítás híresztelését (a jogsértő cikk elérhetővé tartását az interneten, illetőleg a

törlés elmulasztását). A felperes fenntartott kereseti kérelme a híresztelésen alapult, így irreleváns, hogy a cikk megjelentetése melyik kiadó tevékenységének időtartamára esett, ezért az elsőfokú ítélet [42] bekezdése teljesen téves következtetést tartalmaz. A jelen perben ugyanis nem azt kellett vizsgálni a megváltoztatott kereseti kérelemre tekintettel, hogy a cikk eredeti megjelenésekor, 2019. március 11. napján ki volt a kiadó, hanem hogy a keresetlevél benyújtásakor ki minősül a sajtótermék kiadójának, és e kiadót terhelte-e bármiféle késedelem a jogsértő tartalom felismerését és törlését illetően. Amennyiben ilyen késedelem megállapítható, az alapozza meg a jelenlegi kiadó felelősségét a jogsértésért. Az elsőfokú ítélet [42] és [52] bekezdése nem áll összhangban az [50] és az [51] bekezdésben írtakkal sem. Az elsőfokú ítélet indokolásának önellentmondásossága folytán az elsőfokú határozatból az is kiolvasható, hogy a passzív perbeli legitimáció hiányára tekintettel utasította el a törvényszék a kereseti kérelmet (az ítélet [42] és [52] bekezdés), ugyanakkor ennek ellentmond, hogy érdemben is vizsgálódott, miszerint az alperes új kiadóként hogyan járt el a sérelmezett cikk tekintetében, illetőleg bizonyítást folytatott le a felperest ért hátrányok körében is. Az elsőfokú ítélet további indokolásának [50] és [51] bekezdése szerint a törvényszék nem a passzív perbeli legitimáció hiányára, hanem arra figyelemmel utasította el a kereseti kérelmet, hogy az alperes a jogsértő tartalmat – miután az tudomására jutott – haladéktalanul törölte.

[24] A híreszteléssel kapcsolatban téves az elsőfokú ítélet indokolása [46] bekezdésének utolsó mondata, tekintettel arra, hogy az internetes honlap üzemeltetője vagy a kiadó akkor is felel a jogsértő valótlan tényállítás híresztelésért, ha ő maga nincs tudatában annak, hogy az állított tények a valóságnak nem felelnek meg. A Pécsi Ítéltábla Pf.IV.20.776/2012/5. számú (BDT2013. 2904.) döntése érvelésének az a helyes értelmezése, hogy a híreszteléssel megvalósuló jóhírnév megsértése akkor állapítható meg, ha a jogsértő tudattartama átfogja a jogsértő tényállítást, azaz a jogsértő tudomást szerez arról, hogy az általa közzétett (híresztelt) tartalmat az igényt érvényesítő sérelmezi. E tudomásszerzést követően a jogsértő eredménnyel nem hivatkozhat arra, hogy nem tudott arról, a sérelmezett tartalom valótlan. A konkrét esetre vonatkoztatva a kiadó felelőssége csak akkor nem állapítható meg, ha a jogsértőként hivatkozott, állított tények valósnak bizonyulnak.

[25] A jóhírnév megsértése felróhatóságtól, jó- vagy rosszhiszeműségtől függetlenül megállapítható. A tényállásban szereplő „híresztelés” akkor valósul meg, ha valaki nem saját tudomását közli másokkal, hanem a mástól szerzett valótlan információt adja tovább, azaz terjeszti. A híresztelés nem gyakoriságot jelent, egyetlen alkalommal való továbbadás is megvalósíthatja a hírnévrontást. A jogsértés megvalósulása szempontjából a híresztelő vétlensége, jóhiszeműsége is teljesen közömbös, ennek jelentőséget csak a jogkövetkezmények megállapításánál tulajdoníthatnak a bíróságok (Nagykommentár a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényhez).

[26] A felperes fellebbezési érvelése a másodfokú tárgyaláson tett kiegészítésre is figyelemmel részben alapos. Azon részében nem helytálló, hogy a jelen perbeli újságcikkkel kapcsolatos igény ítélt dolgot képezne a peres felek viszonylatában, mert a felperes maga sem hivatkozott olyan jogerős ítéletre, ami azonos felek között, azonos cikkel kapcsolatban vizsgálta volna az azonos jogcímen előterjesztett kereseti kérelmek megalapozottságát.

[27] A jelen perben a felek egyezően nyilatkoztak, hogy a perbeli közlések tényállításnak minősülnek (9. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal). Emellett azonban a

bíróságnak a tényállítás, illetőleg vélemény-nyilvánítás elhatárolását el kell végeznie. A felek egyező nyilatkozatán kívül esik, az érdemi döntés keretein belül értékelendő az, hogy a sérelmezett közlésrészletek tényállításnak minősülnek-e, ekként – valótlanságuk esetén – alkalmasak-e a jóhírnév megsértésére. E körben az alperes által hivatkozott, Kúria Pfv.IV.20.449/2022/6. számú ítélete sem jelent ítélt dolgot a peres felek különbözősége okán.

[28] A jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértése szempontjából a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása az ún. bizonyíthatósági teszt alapján történhet: az a közlés, amelynek valósága, vagy valótlansága bizonyítható, az tény, amelynek valóságtartalma nem bizonyítható, az vélemény (BDT2020. 4235.). A közszereplőknek a Ptk 2:44. § (1) bekezdése szerint a véleménynyilvánítással szemben áll fenn fokozott tűrési kötelezettségére a közügyek szabad vitatásához fűződő jogra tekintettel, a valótlán tényállításokkal szemben nem.

[29] A 3435/2025 (XII.15.) AB. határozatban, a 3329/2017 (XII.8.) AB határozatban és a 3357/2019 (XII.16.) AB határozatban írtakra figyelemmel a közszereplők tevékenységére vonatkozó közlések kapcsán egy háromlépcsős tesztet kell elvégezni ahhoz, hogy a jogsértés megállapítható legyen: elsőként azt kell vizsgálni, hogy a közlés közügyben való megszólalást jelent-e, tehát a közügyek szabad megvitatásával áll-e összefüggésben. A következő lépésben arról kell dönten, hogy a közlés tényállításnak vagy értékítéletnek minősül. Végül pedig azt kell vizsgálni, hogy a korlátozás nem lépte-e túl a véleménynyilvánítás határát, illetve a tényállítás valótlán-e, vagy a valóságnak megfelel. A valótlán, jogsértő tényállítással szemben a közszereplőnek nincs a Ptk 2.44. § (1) bekezdése szerinti fokozott tűrési kötelezettsége.

[30] A perben az nem volt vitatott, hogy a cikk megjelenésének időpontjában a felperes országgyűlési képviselőként közszereplő volt. A felperes vitatta, hogy a perbeli újságcikk nem a politikai szereplésével állt összefüggésben. E hivatkozás az ítéltábla álláspontja szerint nem alapos: a cikk a felperesnek a közszereplői minőségben tanúsított magatartását („Furcsa egybeesés, hogy Felperes1 országgyűlési képviselőként gyakran emeli fel a hangját a kilakoltatások ellen”) állítja szembe az ügyvédként kifejtett magatartásával. A közszereplő politikusoknak, mint a közéletet alakító, tisztségüket választás útján elnyerő személyeknek a jelleme, személyisége közvita tárgyát képezheti. Az ennek megítélésénél jelentős, a magánélet méltányos határait nem sértő valós tényközlések (híresztelések és tényre közvetlenül utaló kifejezések) megengedettek, mivel közérdek fűződik ahhoz, hogy a közéletben fedhetetlen, törvénytisztelő személyek vegyenek részt, gyakoroljanak közhatalmat (BH2023.151).

[31] A vizsgálat második lépcsőjébe tartozó kérdés, hogy a személyiségi jogsértésre alapított perekben is irányadó PK 12. számú állásfoglalás alapján a közlemény egészét vizsgálva a sérelmezett cikkrészletek tényállításnak minősülnek-e. Ennek kapcsán figyelemmel kell lenni arra is, hogy a korábban kifejtettek szerint a véleménynyilvánítást a tényállítástól elkülönítő bizonyíthatósági teszt a közügyekben megengedőbb [3107/2018. (IV. 9.) AB határozat, BDT2024.4729]: A közügyek intenzív vitájában résztvevők jogi felelősségre vonásához nem elegendő annak kimutatása, hogy a vizsgált megszólalás bizonyos elemei ténylegesen, objektív módon cáfolhatók. A vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy a kijelentés a választási kampány speciális szituációjában milyen valódi jelentést hordoz a kampányüzenetek címzettjei, a választópolgárok számára.

Ennek az értékelésnek a szemléletét az határozza meg, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások, különösképpen a kampányolás figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel. Nemcsak a kampány, hanem a politikai közéletnek azon kívül eső részében is a megengedőbb teszt alapján kell a közéleti vitákban a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolását elvégezni.

[32] „A pártlos Felperes1 is részt vett egy idős nő kisemmizésében”, „...több olyan adásvételi szerződést készített, amely jelentős kárt okozott az ingatlanok tulajdonosainak”, „...az ő közreműködésével tettek ki saját házából egy idős asszonyt” a lakásmaffia típusú „...adásvételi szerződések egyikén a pártlos Felperes1 neve és ügyvédi pecsétje szerepel” közlés a szerződés minősítése tekintetében hordoz (jogi) véleményt, de a teljes cikk szövegösszefüggését tekintve azt a tényállítást fogalmazza meg, hogy a felperes a szerződések jogi minősítésétől függetlenül olyan ügyletek aktív alakítója és részese, amelyek másoknak jelentős kárt okoznak, az érintetteket „kisemmizik” esetenként ahhoz vezetnek, hogy egyes személyek a lakhatási lehetőségeiket elveszítik. Ez utóbbi közlésrészlet esetében nem annak van döntő jelentősége, hogy a felperes ellenjegyzett-e – akár kifogásolható tartalmú, hatású szerződést- hanem annak, hogy a felperest ezt egy olyan tevékenység részcsелеkményeként ette meg, aminek célja a „lakásmaffia” működtetése, a jogszerű lakhatástól való megfosztás, a kisemmizés. A „Szintén a Felperes1 készítette azt a szerződést, és így járt el velük szemben is, mint velem...aki aztán megvette Felperes1 közreműködésével a lakást és beköltözött, őket meg kirakta” közlésrészlet ugyanígy tényként állítja egy konkrét ügylet kapcsán, hogy a felperes által készített szerződés eredményeként valaki a lakhatását elveszítette, s a felperesnek az ügylet kapcsán kifejtett tevékenysége illeszkedik a korábban ismertetett felperesi eljárások sorába. A sérelmezett közlésrészletek nem csupán (jogi) véleményt fogalmaznak meg, hanem azt állítják, a felperes egy bünszervezet („bűnözőkből, közjegyzőkből, földhivatali dolgozókból és ügyvédekből álló lakásmaffia”) tagja, s a kifogásolható szerződéseket e tagságára tekintettel, e bűnözői csoport érdekeinek előmozdítása érdekében készítette E tényközlések valósága ellenőrizhető, bizonyítható lett volna.

[33] Az idézett közlésrészletek nem önmagukban, elszigetelten vizsgálandóak, mérlegelendőek, a személyiségi jogi perekben is irányadó PK. 12. számú állásfoglalásban foglaltaknak megfelelően a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni. A teljes perbeli közlemény, és annak a keresetben nevesített egyes részei azt a tényt állítják, hogy a felperes a lakásmaffia névvel illetett bünszervezetet támogatva, ügyvédi tevékenységét gyakorolva több személynek is jelentős kárt okozott, a felperes eljárása, az általa készített szerződések oda vezettek, hogy egyes személyek a lakásukat is elveszítették. A károkozás, a lakhatás elveszítése, a szerződéskészítés tényállítás, és a tényállításként értékelendő az is, hogy a felperes által tanúsított ügyvédi magatartás, valamint az érintett személyek bekövetkezett kára, illetve a lakhatásuk elveszítése között okozati összefüggés áll fenn.

[34] A tényállítások valóságtartalmát az alperes nem bizonyította, e körben bizonyítást fel sem ajánlott. Mindössze arra hivatkozott, hogy a közszereplő felperes a valótlan tényállításokat is túrni köteles. Ez az álláspont azonban téves, mivel a közszereplő túrési kötelezettsége a Ptk. 2:44. §-a alapján csak a közügyek szabad vitatásához fűződő véleménynyilvánítást illetően áll fenn. A közéleti szereplőket megillető, lefelé modulált személyiségjog-védelem indoka a kommunikációs jogok „anyajogának” tekinthető

véleménynyilvánítás szabadsága és a közszereplő személyiségi jogának konkurálásából fakadó helyzet feloldása. A korábbi jogi szabályozásban tételesen nem szereplő fokozott tűrési kötelezettség a 37/1992 (VI.10.) Ab határozatból, a 36/1994 (VI.24.) Ab határozatból, az 57/2001 (XII.5.) Ab határozatból, a 165/2011 (XII. 20.) Ab határozatból következően csak a vélemény-nyilvánítással összefüggésben áll fenn. A közszereplők tágabb bírálhatósága sem eredményezheti azt, hogy a közszereplőre vonatkozó, valós alapot nélkülöző tényállítások közzététele, híresztelése megengedett legyen. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróságnak e körben sem volt a Pp. 237. §-a szerinti anyagi pervezetési kötelezettsége, hiszen a felperes eleve hivatkozott a tűrési kötelezettség hiányára.

[35] A személyre vonatkozó, objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés csak akkor minősül jogsértésnek, ha a közmegítélés szerint a tényállítás alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Az elbírálás szempontja tehát nem a sértett érzékenysége, hanem a közfelfogás. Ugyanakkor a hírnévrontás nem „eredménydeliktum”, azaz megvalósulásához nincs szükség arra, hogy a hátrányos eredmény, a sértheti társadalmi megítélésének negatív változása ténylegesen be is következzen, elég, ha arra objektíve alkalmas a hírnévrontó valótlan közlés (Nagykommentár a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényhez). Jelen esetben azonban az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredménye szerint a sérelmezett cikk a felperes megítélését ténylegesen negatívan befolyásolta, de még az alperes általi híreszteléssel érintett időszakban is alkalmas volt társadalmi megítélésének lerontására.

[36] Arra a felperes helyesen hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, a híresztelésért való alperesi felelősség megállapítható-e, az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatban tartalmaz is megállapításokat, így a másodfokú eljárásban az is a felülbírálat tárgyát képezte, hogy ezek a megállapítások mennyiben helytállóak. Megjegyzi az ítéltábla, téves az a fellebbezési érvelés, hogy a korábbi kiadót végrehajthatóan elégtételadásra már nem lehetett volna kötelezni. Önmagában az elégtételadás megvalósulhat olyan internetes felületen is, amelyet nem a jogsértő üzemeltet, ebben az esetben azonban tisztázandó, hogy a megjelentetésnek a bírósági kötelezés időpontjában van-e bármilyen akadály.

[37] A jelen perben a módosított kereseti kérelemre tekintettel, a már korábban kifejtettek szerint, annak volt jelentősége, hogy az alperes mikor szerzett tudomást a jogsértő újságcikkről, és ehhez képest mikor intézkedett annak törlése iránt, tekintettel arra, hogy a sérelmezett közlések tényállításnak minősülnek, tartalmuknál fogva jogsértőek és azok valóságtartamát az alperes meg sem kísérelte bizonyítani. Az, hogy korábban ki volt a kiadó, jelentőséggel nem bír, ennek ellenére az elsőfokú bíróság, a fellebbezésben írtaktól eltérően, ezt megpróbálta tisztázni, de a bizonyítás során teljesen ellentmondásos adatokat kapott ezzel kapcsolatban. Az önkormányzat, illetve a cég1Zrt. megkeresése alapján a cég1Zrt. tekinthető kiadónak, azonban 27. sorszám alatt az NMHH azt közölte, hogy 2011. június 16. napjától jelenleg is a internetesoldall Kft. az alperesi sajtótermék kiadója, amely a hatósági nyilvántartás közhitelességét kétséggé teszi. A tájékoztatásból azonban az is kitűnik, hogy a hatóság hivatalból indít eljárást, valószínűsíthetően azon indokkal, hogy az adatok változását nem jelentették be időközben.

[38] Önmagában az időközben történő „kiadóvá válás” nem eredményez jogsértést. Az valóban nem várható el egy kiadóváltáskor, hogy az új kiadó a teljes korábbi archívumot megismerje és azt felülbírálja. Az azonban elvárható az új kiadótól, hogy amennyiben egy

korábbi újságcikkkel kapcsolatban a sérelmet szenvedett fél jelzi, hogy az álláspontja szerint jogsértő, akkor a kiadó ezzel a bejelentéssel, jelzéssel foglalkozzon, annak megalapozottságát megvizsgálja, és innentől kezdve az ő felelőssége, hogy a korábbi jogsértő tartalmat törli-e vagy továbbra is elérhetővé teszi az internetes felületen. A valótlan tényállítás híresztelője a jogsértésért akkor is felel, ha a valótlan tényállításról szóló korábbi közlést más sajtótermékből, online felületről veszi át. Ezért nincs ügydöntő jelentősége annak, hogy a felperes az általa hivatkozott sajtó-helyreigazítási kérelmet mikor, kihez juttatta el, a kézbesítés ténye igazolt-e. A felperes maga sem hivatkozott olyan körülményre, ami arra utalna, hogy a tulajdonosváltással szokásosan együtt járó ügymenetet meghaladóan az alperesnek értesülnie kellett volna a korábbi sajtó-helyreigazítási kérelemről. Nincs jelentősége a tulajdonosváltásnak és az elsőfokú bíróság ítéletének [35] bekezdésében, illetőleg a fellebbezés 5. oldal 3. bekezdésében foglaltaknak sem azt meghaladóan, hogy jelenleg ki a kiadó és a jelenlegi kiadó mikor szerzett tudomást a jogsértőnek állított híresztelésről.

[39] A szerkesztőség ugyan nem azonos a kiadóval, de a korábban már ismertetettek szerint a jogsértő tartalomért a személyiségi jogi perben a kiadó felel. Helytállóan hivatkozott a felperes fellebbezésében arra, hogy az alperes legkésőbb a keresetlevél kézbesítésekor tudomást szerzett arról, hogy a sajtótermék online felületén elérhető újságcikk a felperes álláspontja szerint jogsértő, a keresetlevelet 2024. március 18. napján kézbesítették az alperesnek. A törlés napjának igazolására az első- és másodfokú eljárásban az alperes által becsatolt iratok csak az alperes személyes előadásának minősülnek, azok egyszerű okiratok, még csak aláírással sincsenek ellátva, a Pp. 325.§ (3) bekezdése szerinti minősített bizonyító erővel nem rendelkeznek. Nem ismert, hogy a listát, táblázatot ki, mikor, milyen körülmények között, hogyan készítette. Nem a felperesnek kellett volna ténytanúsítványt produkálnia arról, hogy a cikk még fellelhető, hanem az alperes érdeke volt, hogy a felperesi igényérvényesítést követően hitelt érdemlően tudja bizonyítani a cikk eltávolításának időpontját. A bizonyítás körében értékelendő, hogy a 2024. június 18. napján előterjesztett ellentmondásában az alperes már hivatkozott arra, hogy a perbeli cikket eltávolította, de ennek időpontját nem jelölte meg.

[40] Az alperes a másodfokú eljárásban úgy nyilatkozott, hogy a csatolt irat által mutatottnál pontosabban az eltávolítás időpontja utólag nem rekonstruálható. Az alperes által hivatkozott, minősített bizonyító erővel nem bíró egyszerű okirat szerint a törlésre a kereseti kérelem közlését követő több mint egy hónap elteltével került sor, 2024. április 24-én, ehhez képest a felperes ezt az időpontot is vitatta és a Pf.10. sorszám alatti beadványában arra hivatkozott, hogy az első törlésre vonatkozó alperesi közlést a 2024. június 17. napi ellentmondás tartalmazza. A felek eltérő eladásaira, az alperesi bizonyítás hiányára, valamint arra tekintettel, hogy a törlés tényére az alperes a perben először a bírósági meghagyással szembeni ellentmondásában hivatkozott először, a törlés időpontját illetően az ítéltábla a felperesi állítást fogadta el. Ehhez képest tehát a keresetlevél közlésétől számítottan eltelt idő, mintegy három hónapos időszak az, ami mind a jóhírnév megsértésének megállapítása, mind a sérelemdíj alkalmazása során figyelembe vehető.

[41] A sérelemdíj körében az ítéltábla értékelte, hogy a cikk egy lejárató kampány része volt, ami megállapítható egyrészt a Kúria már hivatkozott Pfv.IV.20.449/2022/6. számú ítéletéből, a Fővárosi Törvényszék hivatkozott P.21.857/2020/47. számú (másodfokú eljárás Fővárosi Ítéltábla Pf. 20.177/2022/4.), a Fővárosi Törvényszék P.20400/2021/16. számú (másodfokú eljárás Fővárosi Ítéltábla Pf.20618/2022/7.) határozataiból, valamint a más

perek iratanyaga alapján a jelen eljárás részévé tett tanú2 (26. sorszám alatt) tanúvallomásából, a jelen perben tanúként meghallgatott tanú1 vallomásából (32. sorszám alatt). Azt a tényt pedig, hogy a cikk hatása folyamatosan érezhető, tehát a híresztelés is hozzájárult a hátrányokhoz, valamennyi, más eljárásban beszerzett tanúvallomás (tanú2, tanú3, tanú4 tanúk, 26. sorszám alatt) alátámasztja.

[42] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a jogsértés tényét megállapította [Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés a) pont], a további jogsértéstől az alperest eltiltotta [Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés b) pont] és elégtételadásra [Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés c) pont] kötelezte. Utóbbi formája a felperesnek küldendő bocsánatkérő levél, illetve annak a sérelmezett cikk korábbi elérhetőségi helyén való közzététele az alperes általi híreszteléssel azonos időtartamban.

[43] Az ítéltábla az 1.500.000,- Ft sérelemdíj iránti igényt részben találta alaposnak. A felperes ellen folyt lejárató kampánynak, így az annak részét képező perbeli cikkek is a peradatok, köztük a tanúvallomások szerint a megjelenésüket követő időszakban volt jelentősebb hatása, e cikkek együttesen idézték elő, hogy a felperesről máig hatóan kedvezőtlen értékítélet alakult ki az interneten a híresztelés következtében, tehát a nemvagyoni hátrány nem kizárólagosan egyetlen cikk következménye. Sem a felperes, sem a tanúk nem határolták el, hogy a felperest ért hátrányok milyen mértékben jelentkeztek az alperes általi híreszteléssel érintett időszakban, illetve az azt megelőző időszakban. a tanúvallomásokból és a felperes személyes előadásából az sem állapítható meg, hogy a lejárató kampány részét képező egyes cikkek önállóan milyen negatív hatást fejtettek ki a felperes megítélésre. Az ítéltábla álláspontja szerint ilyen elhatárolás nem is végezhető el: az egymásra tekintettel viszonylag rövid időn belül született cikkek összességükben fejtették ki a felperes által a sérelemdíj alapjaként hivatkozott negatív következményeket. Az alperes azonban a többi cikkért nem, csak az általa híresztelt valótlan tényekért tartozik felelősséggel, ezért a sérelemdíj megállapítása során az ítéltábla ezt, valamint azt mérlegelte, hogy az alperes jogsértése egy időben későbbi híresztelés, a cikk eredeti közzétételéért az alperes nem felel. Az alperesi felróhatóság mértékénél figyelembe kellett venni, hogy az alperes felelősségét a bíróság valótlan tény három hónapnyi híreszteléséért állapította meg.

[44] Mindezen körülményeket értékelve az ítéltábla 300.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest a Pp. 344.§ (1) bekezdése szerinti teljesítési határidővel. A sérelemdíj igényt ezt meghaladó mértékben elutasító elsőfokú döntést helybenhagyta, csakúgy, mint a késedelmi kamat igényt elutasító rendelkezést, tekintve, hogy a sérelemdíj összege az ítélet meghozatala kori ár-érték viszonyokra figyelemmel került megállapításra. Jelen esetben a sérelemdíj kompenzációs funkciója érvényesül, a magánjogi büntetés funkció háttérbe szorul, hiszen nem az alperes volt a sajtótermék kiadója a cikk megjelenésekor, évekkel később a felperesi jelzést követően, ha nem is haladéktalanul, de intézkedett az újságcikk eltávolításáról. A sérelemdíj megállapított összege az ítéltábla álláspontja szerint alkalmas a felperes magánemberi és szakmai önbecsülése, önértékelése körében bekövetkezett hátrány kompenzálására.

[45] A felperes fellebbezése részben eredményre vezetett, melynek eredményeképpen az elsőfokú pernyertesség-perveszteség aránya kerekítéssel 70-30% az alperesre terhesebben. Az elsőfokú eljárás tárgyának értékét a felróhatóságtól független négy objektív szankcióra és a sérelemdíjra vonatkozó kereseti kérelem határozza meg (4x600.000,-

Ft + 1.500.000,- Ft), a felperes pernyertes az objektív szankciók tekintetében és 300.000,- Ft sérelemdíj tekintetében. A felperes keresetváltoztatást követően már nem kérte a jogsértő állapot megszüntetését, de ennek oka, hogy a cikket az alperes az eljárás alatt eltávolította, tehát ezen kereseti kérelem vonatkozásában is okot adott a perre. A felek a Pp. 83.§ (2) bekezdése alapján kötelesek pernyerteség arányosan a felszámított elsőfokú perköltségek megtérítésére. Az ítéltábla a felperesi jogi képviselő munkadíját a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet (régi Ükr.) 2. § (1) bekezdése, az alperesi jogi képviselő munkadíját a régi Ükr. 3.§ (2) bekezdés a) pontja, 4/A.§-a szerint állapította meg, mindegyik esetben a felszámítottal egyezően. A felperes pernyertességgel arányosan 122.500,- Ft, az alperes bruttó 74.295,- Ft perköltségre jogosult. Így az alperes a Pp. 82.§ (2) bekezdése értelmében 48.205,- Ft elsőfokú perköltség különbözet megfizetésére köteles.

[46] A másodfokú eljárás tárgyának értéke a felrőhatóságtól független három objektív szankcióra és a sérelemdíjra vonatkozó elutasító elsőfokú döntést támadó fellebbezés miatt (3x600.000,- Ft + 1.500.000,- Ft) 3.300.000,- Ft, a felperes pernyertes az objektív szankciók tekintetében és 300.000,- Ft sérelemdíj tekintetében, a pernyertesség-perveszteség aránya 64-36% az alperesre terhesebben. Az ítéltábla a jogi képviselők munkadíját a fellebbezés benyújtásakor már hatályos 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, az alperes esetében még 5.§ (1) bekezdése szerint állapította meg, arra is tekintettel, hogy a felek kifejezetten csak a sérelemdíj 5%-nak megfelelő munkadíjra tartottak igényt. A felperes pernyertességgel arányosan 48.000,- Ft, az alperes bruttó 34.290,- Ft másodfokú perköltségre jogosult. Így az alperes a Pp. 82.§ (2) bekezdése értelmében 13.710,- Ft másodfokú perköltség különbözet megfizetésére köteles.

[47] A fentebb megjelölt pertárgyértékekhez igazodóan a meg nem fizetett elsőfokú eljárási illeték összege 234.000,- Ft [a perindításkor hatályos Itv. 42.§ (1) bekezdés a) pontja], a másodfokú eljárási illeték összege 264.000,- Ft [Itv. 46.§ (1) bekezdés]. A felperes 70.200,- Ft feljegyzett elsőfokú és 95.040,- Ft feljegyzett fellebbezési illeték, míg az alperes 163.800,- Ft feljegyzett elsőfokú és 168.960,- Ft feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére köteles a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján.

[48] A Pp. 383. § (6) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hivatalból határoz a le nem rótt illeték megfizetéséről. Az ítéltábla észlelte, hogy az alperes a bírósági meghagyással szembeni ellentmondása vonatkozásában az eljárási illetéket hiányos összegben fizette meg, az elsőfokú bíróság ezt annak ellenére nem észlelte, hogy ítéletéből kitűnően az elsőfokú eljárás tárgyának értékét egyébként helyesen, az ítéltábla gyakorlatával egyezően határozta meg.

[49] A személyiségi jogi perekben számítandó pertárgyérték tekintetében az ítéltábla már több alkalommal kifejtette álláspontját (Pf.II.20.117/2023/5/I.), mely álláspont azonban eltér a Kúria e körben elfoglalt álláspontjától, így például a Pfv.IV.20.326/2024/6. és Pfv.IV.20.194/2025/10. számú precedensértékű ítéletekben megjelenő érveléstől.

[50] A Pp. 346.§ (5) bekezdése alapján a jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a

bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította. Az ítéltábla ezért ismerteti a fenti határozatokban megjelenő álláspontot, és az attól való eltérés indokait.

[51] A Pfv.IV.20.326/2024/6. számú határozatának [53] bekezdésében a Kúria kifejtette, a pertárgyérték számításánál korábban kialakult egységes ítélkezési gyakorlatot egyáltalán nem tartja mellőzendőnek. A Kúria és a másodfokú bíróságok által követett következetes és egyértelmű ítélkezési gyakorlat szerint, a személyiségi jogsértés jogkövetkezményének alkalmazására irányuló igények szorosan összefüggenek, azok valódi tárgyi keresethalmazatot nem képeznek. Ehhez képest a pertárgy értékének a meg nem határozható pertárgy értékére vonatkozó összeg tekinthető, úgy az első-, mint a másodfokú, illetve a felülvizsgálati eljárásban. Amennyiben az érvényesített sérelemdíj összege a meg nem határozható pertárgy értéként szereplő összeget (első- és másodfokú eljárás esetén 600-600.000 forint, a felülvizsgálati eljárásban 700.000 forint) meghaladja, akkor a sérelemdíj iránti igény összegét kell a pertárgy értékének tekinteni.

[52] A Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítélet [76] bekezdésének érvelése szerint nem volt jogszabályi alapja annak, hogy minden egyes jogkövetkezmény iránti kérelem vonatkozásában az általános pertárgyérték külön-külön felszámításra kerüljön. A jelen esetben ugyanis nem állapítható meg tárgyi keresethalmazat fennállása, különös tekintettel arra, hogy egyetlen jogsértés (jóhírnév védelméhez fűződő jogának megsértése) miatt kérte a felperes a jogsértés megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását. A jogkövetkezmények tekintetében nincs helye külön-külön pertárgyérték felszámításának, a pertárgy értéke nem kumulálódik csupán azért, mert egyetlen személyiségi joga megsértése okán a jogosult a törvény általi felhatalmazásánál fogva egyszerre több objektív jogkövetkezmény alkalmazását igényli a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján.

[53] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban részben az új eljárási törvény hatályba lépése, részben az illeték törvény vonatkozó rendelkezésének módosítása folytán a még 1952. évi III. törvény talaján kialakult gyakorlat, korábbi egységessége ellenére, nem tartható fenn.

[54] A személyiségvédelmi perekben mind a pertárgy értéke megállapítása (BH 1999.250), mind az eljárási illeték alapjának meghatározása során (EBH 1999.94) az volt korábban a gyakorlat, hogy amennyiben a jogosult keresetében (viszontkeresetében) a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független és sérelemdíj (a rPtk. szerinti terminológiájában objektív és szubjektív) szankcióit együtt érvényesíti, úgy keresete – a perérték meghatározása szempontjából - egységes keresetnek minősül és csak azösszezszerűen meghatározott sérelemdíj (kártérítés) iránti igényt kell figyelembe venni, a felróhatóságtól független (objektív) igényekre eső meg nem határozható perérték [Itv. 39.§ (3) bekezdése] csak akkor vehető figyelembe, ha az az alapján számítandó érték meghaladja a sérelemdíj (kártérítési) követelést. A CKOT 2018. június 20. és 21. napi 41. állásfoglalásában írtak szerint az új Pp. vonatkozásában is fenntartandó ez a gyakorlat, arra hivatkozással, hogy amennyiben egy meghatározható és egy meg nem határozható pertárgyértékű kereset áll valódi keresethalmazatban, úgy az Itv. 40. § (1) bekezdése nem alkalmazható. Az Itv. 39. §

(3) bekezdése ugyanis nem az „értékesített igény” értékét, hanem az „eljárás tárgyának” értékét határozza meg.

[55] A 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a 2020. január 1. napjával módosította az Itv. 39. § (1) bekezdését és a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetésének alapjának a korábbi eljárás tárgyának értéke helyett. E jogszabályváltozás miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára is figyelemmel – a korábbi gyakorlat nem tartható fenn.

[56] A háromtagú pertárgyfogalom esetében a kereset azonosíthatósága, megkülönböztethetősége más igényektől a kereseti kérelem, a tényelőadás és a jog fél általi minősítése (jogcím) vizsgálatával ejthető meg (A Polgári Perrendtartás és a kapcsolódó jogszabályok kommentárja I. kötet 1637 bekezdés, HVGORAC). A háromtagú pertárgyfogalom egyik jelentősége éppen abban áll, hogy ezáltal dönthető el az is, fennáll-e keresethalmazat. Míg az 1952. évi III. törvény (rPp.) a kéttagú (petitum és tényállás) keresetfogalom talaján állt, a bíróság a jogcímhez nem volt kötve, a jelenleg hatályos Pp. háromtagú keresetfogalmából következően a kereset kötelező tartalmi eleme a jogcím megjelölése. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, ami alapján a személyiségi jogi perekben a kereset, vagy a keresethalmazat fogalmát eltérően lehetne értelmezni. Ebből következően, ha a felperes a perben eltérő igényeket érvényt, amelyeknek a Pp. 7. § 8. pontja szerinti jogalapja (a jogcím) különböző, akkor ezek az igények keresethalmazatot képeznek. A személyiségi jogsértés esetén a felróhatóságtól független (objektív) különböző jogkövetkezményeknek különböző a jogalapja, mert azok nem azonos anyagi jogszabályi rendelkezésen alapulnak. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjában írt szankciók külön kérelmeket alapoznak meg, a bíróság e körben is kötve van a kereseti kérelemhez. Csak az állított jogsértés, jogsértések megtörténtét vizsgálhatja, kizárólag ezen jogsértéseket állapíthatja meg és nem alkalmazhat más felróhatóságtól független szankciót, mint amit a fél a keresetben, viszontkeresetben kért. Több objektív jogkövetkezmény alkalmazására irányuló kereseti kérelem esetén külön-külön vizsgálendő, hogy az egyes jogkövetkezmények alkalmazása indokolt-e (így például helye van-e eltiltásnak, az elégtétel képes-e betölteni célját). Az azonos magatartással elkövetett – azonos ténybeli alapokon nyugvó – de különböző jogcímen elöterjesztett jogsértések megállapítására, vagy más objektív jogkövetkezmények alkalmazására irányuló keresetek is tárgyi keresethalmazatban állnak egymással, mert az érvénytíteni kívánt igény jogalapja – a megsértett alanyi jog – eltérő. A felróhatóságtól független szankciók alkalmazására vonatkozó igény, illetőleg a sérelemdíj igény egymástól függetlenül és együttesen is érvénytíthető a sérelmet szenvedett fél döntésétől függően, ezért a sérelemdíj iránti igény valódi tárgyi keresethalmazatot képez a felróhatóságtól független jogkövetkezménnyel.

[57] A Kúria Pfv.20.194/2025/10. számú határozatának indokolása szerinti „egyetlen jogsértés” azt jelenti, az igényt érvénytízőnek egy személyiségi joga sérült. Azonos magatartással elkövetett több személyiségi jogsértés nem tekinthető egy jogsértésnek. Az egy jogsértésre alapított különböző igények érvénytízése a részben eltérő jogalap miatt a háromtagú keresetfogalomból következően keresethalmazatot képeznek.

[58] A Kúria Pfv.20.326/2024/6. számú határozatának indokolásában írt „szoros összefüggés” a Pp. 173. § (1) bekezdése szerint az előterjeszthető keresethalmazat körében vizsgálendő körülmény, de abból a háromtagú keresetfogalom szerint nem következik az, hogy a különböző jogalapon előterjesztett igények ne állnának egymással halmazatban.

[59] Sem a Pp., sem az Itv. rendelkezéseiből nem következik, hogy valódi tárgyi keresethalmazat esetén az egyes kereseti kérelmek illetékmentesek lennének, vagy a valódi keresethalmazat egyik kereset után fizetendő illeték magába foglalná a további,almazatban álló kereseti kérelmek után fizetendő illeték egy részét vagy annak egészét.

[60] Mindemellett az Itv. 40.§ (1) bekezdése azt írja elő, hogy ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor – a járulékok figyelmen kívül hagyásával – az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. Ezen rendelkezés alkalmazását nem zárja ki az Itv. 39.§ (3) bekezdése, ugyanis az Itv. 40.§ (1) bekezdése a több igény érvényesítése esetén követendő speciális szabály, másrészt utóbbi szabály is az „eljárás tárgya értékének” megállapításáról rendelkezik.

[61] A 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a 2020. január 1. napjával módosította az Itv. 39. § (1) bekezdését és a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetésének alapjának a korábbi eljárás tárgyának értéke helyett. E jogszabályváltozás miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára is figyelemmel a – korábbi gyakorlat nem tartható fenn. A jelenleg irányadó jogszabályi rendelkezések alapján a személyiségi jogi perekben valamennyi valódi tárgyi keresethalmazatként előterjesztett kereseti kérelem önálló illetékalapot képez, s az eljárás tárgyának így kumulált értéke alapján határozandó meg a fizetendő illeték mértéke. Ez áll összhangban a pertárgy értékének számítására vonatkozó Pp. 21. § (5) bekezdésében foglaltakkal is.

[62] Az alperes által támadott bírósági meghagyással a törvényszék a kereseti kérelemben megjelölt öt közlésrészlettel kapcsolatban megállapította, hogy ezek híresztelésével az alperes megsértette a felperes jóhírnevét, eltiltotta a további jogsértéstől, intézkedett a jogsértő helyzet megszüntetéséről, elégtétel adására, valamint 1.500.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest. A bírósági meghagyással szembeni ellentmondás illetéke tehát 3.900.000,- Ft érték alapján számítandó, az az Itv. 42.§ (1) bekezdés b) pontja értelmében 117.000,- Ft. Az alperes megfizetett 99.000,- Ft eljárási illetéket, a fennmaradó 18.000,- Ft elsőfokú eljárásban felmerült illeték viselésére köteles a Pp. 182.§ (3) bekezdése, Pp. 83.§ (5) bekezdése alapján.

Győr, 2026. február 5.

dr. Szalay Róbert sk.

dr. Konarik Attila sk.

dr. Mészáros Zsolt sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró